

Pavens budskab til Verdensdagen for de syge

Torsdag den 11. februar fejrer Kirken den 18. Verdensdag for de syge. Dette falder i år sammen med 25-års jubilæet for Det pavelige Råd for sundhedsarbejdere.

Af pave Benedikt XVI¹

Kære søstre og brødre,

Den 18. Verdensdag for de syge fejres i Peterskirken den 11. februar med en liturgisk ihukommelse af Vor Frue af Lourdes. Dets lykkelige sammenfald med 25-års jubilæet for Det pavelige Råd for sundhedsarbejdere er endnu en grund til at takke Gud for de fremskridt, som indtil videre er nået på området for pastoral omsorg. Det er mit oprigtige håb, at denne begivenhed vil være en anledning til at yde et mere generøst apostolisk liv til tjeneste for de syge og dem, der plejer dem.

Med den årlige Verdensdag for de syge ønsker Kirken at foretage en langsigtet handling ved at øge det kirkelige samfunds opmærksomhed på betydningen af den pastorale tjeneste i det store sundhedsvæsen. Denne tjeneste er en integreret del af Kirkens rolle, fordi den tager sit udgangspunkt i Kristi frelsende mission. Han, den guddommelige læge, ”færdedes overalt og helbredte alle, der var under Djævlens herredømme”². I mysteriet om hans lidelse, død og opstandelse får menneskets lidelse sin mening og sin fylde.

---

¹ Oversat af Niels Messerschmidt

² Apg 10,38

I sit apostolske brev *Salvifici doloris*³ kommer Guds tjener Johannes Paul II med nogle oplysende ord i denne forbindelse: ”Menneskelig lidelse har nået sin fuldbgyrdelse i Kristi lidelse”, skrev han. ”Og samtidig har den fået en helt ny dimension og er blevet en del af en ny orden, idet den er blevet knyttet sammen med kærlighed; med den kærlighed ... der skaber godhed ved at udvindes af lidelse ligesom forløsnings sande gode stammer fra og uophørligt udgår fra Kristi kors. Dette kors er blevet en kilde, hvorfra der strømmer levende vand”⁴.

Under den sidste nadver, før han vendte tilbage til Faderen, knælede Herre Jesus ned foran apostlene og vaskede deres fødder som foregribelse af hans store kærlighedsgerning på korset. Med denne handling inviterede han disciplene til samme kærlighedsgerning, som især retter sig mod de ringeste og de mest trængende⁵. Ved at følge hans eksempel er alle kristne kaldet til at genopleve – i forskellige og nye sammenhænge – lignelsen om den barmhjertige samaritaner, der, idet han passerede forbi en mand, som røvere havde efterladt halvdød i vejsiden, ”fik medynk med ham, da han så ham. Han gik hen og hældte olie og vin i hans sår og forbandt dem, løftede ham op på sit ridedyr og bragte ham til et herberg og sørgede for ham. Næste dag tog han to denarer frem, gav værten dem og sagde: Sørg for ham, og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, når jeg kommer tilbage”⁶.

I slutningen af denne lignelse formaner Jesus: ”Gå du hen og gør ligeså!”⁷. Disse ord er også henvendt til os. Jesus formaner os til at tage vare på de fysiske og psykiske sår hos de mange af vore medbrødre og -søstre, vi møder på verdens motorveje. Han hjælper os til at forstå, at med Guds nåde kan oplevelsen af sygdom og lidelse, der er accepteret og udlevet i vores hverdag, blive en håbets skole. Som jeg også har udtrykt det i encyklikaen *Spe Salvi*⁸, er det ikke ved at ”omgå eller flygte fra lidelse, at vi er helbredt, men snarere er det gennem vor evne til at acceptere den, at vi modnes gennem den og finder mening gennem forening med Kristus, som har lidt med uendelig kærlighed”⁹.

Allerede Det Andet Vatikanerkoncil mindede os om Kirkens vigtige opgave med at tage vare på den menneskelige lidelse. I den dogmatiske konstitution *Lumen Gentium*¹⁰ læser vi, at ”Kristus blev sendt af Faderen ’for at bringe godt budskab til fattige ... for at sætte undertrykte i frihed’¹¹, ’at opsøge og frelse det fortabte’¹²... På

³ Apostolsk brev af Johannes Paul II om den frelsende lidelse, 1984.

⁴ *Salvifici doloris* nr. 18

⁵ Smgl. Joh 13,12-17

⁶ Jf. Luk 10,33-35

⁷ *Ibid* 10,37

⁸ Benedikt XVI's anden encyklika ”Frelst ved håbet”, 2007

⁹ *Spe Salvi* nr. 37

¹⁰ *Lumen Genium*, ”Folkets lys” – dogmatisk konstitution fra 2. Vatikanerkoncil, 1964

¹¹ Luk 4,18

¹² Luk 19,10

tilsvarende måde omfavner Kirken alle, der er ramt af menneskelig elendighed med sin kærlighed og hun genkender hos de fattige og lidende billedet af hendes fattige og lidende Grundlægger. Hun gør alt hvad der står i hendes magt for at lindre deres behov, og i dem stræber hun efter at tjene Kristus”¹³. Det kirkelige samfunds humanitære og åndelige indsats for de syge og de lidende er gennem århundrede kommet til udtryk i mange former og sundhedsplejestrukturer, også af institutionel karakter. Jeg vil gerne her minde om dem, som forvaltes direkte af bispedømmerne og dem, der er født ud af forskellige religiøse institutioners generøsitet. Der er tale om en dyrebar ”arv”, der modsvarer den kendsgerning, at ”kærlighed ... skal organiseres, hvis det skal være en gavnlig ydelse for samfundet”¹⁴.

Oprettelsen af Det pavelige Råd for sundhedsarbejdere for 25 år siden er i overensstemmelse med Kirkens omhu for sundhedspleje. Og jeg er ivrig efter at tilføje, at på dette tidspunkt i historien og kulturen føler vi et endnu mere akut behov for en opmærksom og vidtrækkende kirkelig tilstedeværelse ved de syges side, samt en tilstedeværelse i samfundet, som på en effektiv måde kan videregive Evangeliets værdier at beskytte menneskelivet i alle dets faser, fra undfangelsen til dets naturlige afslutning.

Jeg vil her gerne tage tankegangen op fra skrivelsen *Besked til de fattige, de syge og de lidende*, hvorved koncilsfædrene henvendte sig til verden i slutningen af Det andet Vatikanerkoncil: ”Alle jer, der føler korsets byrde”, sagde de, ”du, som græder ... du, det ukendte lidelsens offer, fat mod. Du er Guds riges foretrukne barn, et kongerige af håb, lykke og liv. Du er den lidendes Kristus’ brødre og med ham kan du, hvis du ønsker det, redde verden”¹⁵.

Jeg retter en varm tak til alle dem, som hver dag ”tjener de syge og de lidende”, således at ”Guds nådes apostolat på en stadig mere effektiv måde kan opfylde folks forventninger og behov”¹⁶.

I dette Præstens År retter mine tanker sig især til jer, kære præster, ”de syges tjenere”, der er et tegn og et redskab for Kristi barmhjertighed, som skal udbredes til hvert eneste lidende menneske. Jeg beder Jer, kære kirkehyrder, om at gøre alt for at give dem trøst og lindring. Tid brugt på dem, der er sat på prøve, kan bære nådens frugt på de andre områder af pastoral omsorg.

Til sidst henvender jeg mig til jer, kære syge om at bede og overbringe jeres lidelser til præsterne, så de fortsat kan være tro mod deres kald, og at deres tjeneste kan blive rig på åndelige frugter til gavn for hele Kirken.

---

¹³ Lumen Genium nr. 8

¹⁴ Benedikt XVI's encyklika *Deus Caritas*, ”Gud er kærlighed”, nr. 20, 2006

¹⁵ *The Documents of Vatican II*, Walter M. Abbott, SJ

¹⁶ Jf. Johannes Paul II's apostolske konstitution *Pastor Bonus*, ”Den gode hyrde”, art. 152, 1988

Med disse følelser påkalder jeg for de syge såvel som for plejepersonalet Guds Moders *Salus Infirmorum* beskyttelse og af hele mit hjerte giver den apostolske velsignelse til alle.

Vatikanet, den 22. november 2009, Højtidelighed Kristus kongen.